

Nr 395.

Av herr **Heiding m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts propositioner, nr 58, med förslag till lag om polisväsendet i riket m. m. och nr 59, angående anslag till polisväsendet i riket m. m.*

Uti Kungl. Maj:ts propositioner nr 58 och 59 till innevarande års riksdag angående lag om polisväsendet i riket m. m. förutsattes, att såväl städer som köpingar och landsbygd skola indelas i polisdistrikt.

Beträffande landsbygden kommer den föreslagna lagen att betydligt öka kommunernas utgifter, vilka f. ö. de senare åren stegrats i hög grad, och då dessutom det nuvarande systemet med fjärdingsmän samt delvis extra polismän i stort sett fungerat till belåtenhet, synas inga skäl tala för ändring i landskommunerna.

Att fjärdingsmännens avlöningsförmåner i vissa kommuner äro knappa, kan ej utgöra motiv för nu föreslagna åtgärder, ty dels annonseras dessa tjänster till ansökan lediga, vadan det alltså är en frivillig anställning, som vederbörande åtager sig, dels är det i en del mindre kommuner ofta en bisyssla.

Att olämpliga och för tjänsten mindre passande fjärdingsmän antagas av kommunerna, behöver icke förekomma, enär landsfiskalerna hava att godkänna valet och eventuellt anhålla hos Konungens befallningshavande om nytt val.

Vid den nya indelningen har beräknats, att varje polisman skall medhinna ett distrikt, omfattande c:a 4,000 personer, men den som närmare känner till förhållandena på landsbygden, särskilt i skogssocknar med deras stora avstånd, inser lätt, att denna siffra är alldeles för hög. Föreningen Sveriges landsfiskaler har också uttryckt farhågor för att distriktet bliva för stora, och förväntar ej, att polismannen i ett så stort distrikt, som det såsom normaldistrikt föreslagna, skall kunna fullgöra samvetsgrann tjänsteutövning, då på honom överlåtes såväl polis- som indrivningsarbetet. Då landsfiskalsföreningens uttalande beträffande distriktens storlek tyder på nödvändigheten av ökat antal distrikt, medför detta givetvis betydligt större kostnader än de i kungl. propositionen beräknade.

Består polisdistrikt av två eller flera kommuner genom bildande av kommunalförbund, kan en polisman lätt bliva klandrad för att ha visat mera intresse för arbetet i hemortskommunen än i de närgränsande kommunerna, vilket klander i flera fall kan medföra stridigheter inom förbundet samt vara till stor skada för polismannens arbete inom distriktet.

Då flera än en kommun bidraga till polismannens avlöning, uppstår en annan olägenhet nämligen den, att endast hemortskommunen får tillgodoräkna sig skatt på nämnda avlöning, vilket givetvis av övriga till distriktet hörande kommuner kommer att ses med ovilja. Särskilt gäller detta skattetyngda mindre kommuner.

Enligt förslaget förordas, att polisman skall förses med telefon samt velociped eller motorcykel. Kostnaden för inköp och slitage av särskilt motorcykel blir säkerligen kommunen en mycket dyrbar affär.

Om landskommunerna få behålla den nuvarande organisationen, bör intet hinder möta för upprättande av de enligt Kungl. Maj:ts förslag i §§ 3 och 5 omnämnda reservpolisstyrkorna.

Reservpoliskåren, som är föreslagen att uppsättas av landsting och städer, avsedd som förstärkning, bör kunna sortera direkt under Konungens befallningshavande i respektive län.

Med den anordning, som här föreslagits, får förslaget om tillsättandet av polisstyrelse ej längre något berättigande.

På grund av vad som här ovan anförts, få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen med avslag å Kungl. Maj:ts propositioner nr 58 och 59 måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till polisväsendets ordnande genom uppsättandet av reservpoliskårer, lydande under respektive länsstyrelser.

Stockholm den 1 april 1925.

Arthur Heiding.

Edvard Olsson.

Hjalmar Svensson,
Grönvik.

K. A. Ryberg.

Gustav Johanson,
Hallagården.
